

Η τόλμη της πίστεως

Δύο Κυριακές μετά την Λαμπροφόρο Ανάσταση του Κυρίου μας, αγαπητοί μου αδελφοί, η Εκκλησία μας αφιερώνει την σημερινή ημέρα σε πρόσωπα ιερά της ευρύτερης χορείας των Μαθητών του Χριστού, που διαδραμάτισαν πρωταγωνιστικό ρόλο στη διαπίστωση και διαλάληση του μεγάλου και υπερφυσούς γεγονότος της εκ νεκρών εγέρσεως του Θεανθρώπου. Προβάλλει τα πρόσωπα του Ιωσήφ, του ευσχήμονος Βουλευτού, του Νικοδήμου, του νυκτερινού μαθητού, οι οποίοι ανέλαβαν την τολμηρή πρωτοβουλία να εμφανισθούν ενώπιον του Πιλάτου, προκειμένου να ζητήσουν το Σώμα του Ιησού και να το ενταφιάσουν. Προβάλλει, όμως και τρεις γυναικείς μορφές, την Μαρία την Μαγδαληνή, την Μαρία του Ιακώβου και την Σαλώμη, τις γνωστές Μυροφόρες, οι οποίες προσέγγισαν τον τάφο του Κυρίου, προκειμένου να αποδώσουν τις προβλεπόμενες νεκρικές τιμές και έγιναν οι πρώτες που είδαν το κενό μνημείο και διαπίστωσαν το γεγονός που έμελλε να συγκλονίσει την ανθρώπινη ιστορία, την Ανάσταση του Ιησού.

Οι πρωταγωνιστές και των δύο πρωτοβουλιών προέβησαν σε πράξεις μεγίστης τόλμης και θάρρους, αν αναλογιστεί κανείς το κλίμα φόβου που είχε επικρατήσει μεταξύ των ακολούθων του Ιησού, μετά την Σταύρωσή Του, ένα κλίμα που είχε περιορίσει τους δώδεκα Μαθητές στο υπερώο της Ιερουσαλήμ, *διά τον φόβον των Ιουδαίων*¹. Ήταν, όμως και ένδειξη ισχυρής και ακλόνητης πίστεως και απόλυτης αγάπης στον Σταυρωμένο Διδάσκαλο, η οποία πλέον, δεν ήταν δυνατόν να περιορισθεί και να κλονισθεί έναντι ουδεμίας αρχής και εξουσίας.

Η θαρραλέα και τολμηρή αυτή στάση τόσο των ανδρών, όσο και των γυναικών που τιμούμε σήμερα, οφείλει να σηματοδοτεί και την δική μας στάση και πορεία στην εποχή μας, είναι δε κριτήριο και μέτρο σύγκρισης της δικής μας πίστεως. Θέλει τόλμη και θάρρος για να πιστέψει κανείς στον Χριστό και να διατηρήσει την πίστη του στην εποχή μας, εποχή άρνησης και απιστίας. Είναι σαφής η προσπάθεια που καταβάλλεται από το πνεύμα του σύγχρονου κόσμου να υποτιμηθεί και υποβαθμιστεί η πίστη στον Χριστό, ως παρωχημένη, ως γεγονός αναχρονιστικό, οπισθοδρομικό, που μάς γυρίζει, δήθεν, στο χθές και δε συμβιβάζεται με την πορεία του κόσμου προς την «πρόοδο» και την «ευημερία», ενώ ταιριάζει, τάχα, σε ανθρώπους μειωμένων νοητικών και μορφωτικών προσόντων.

¹ Ιωάν. 20,19

Θέλει τόλμη και θάρρος να ομολογήσει κανείς πίστη στον Χριστό σήμερα, σε μια εποχή που επιχειρείται να ταυτιστεί ο Αναστημένος Κύριος με τα ανθρώπινα πάθη και τις αδυναμίες των λειτουργών και στελεχών της Εκκλησίας, οι οποίες συχνά γίνονται αφορμή θλίψης και σκανδαλισμού. Η επιχείρηση αυτή, καλά προμελετημένη και οργανωμένη, σκοπό έχει την απομάκρυνση του λαού του Θεού από τους κόλπους της Εκκλησίας και την αποϊεροποίηση της κοινωνίας, προκειμένου αυτή να μεταβληθεί σε χώρο χωρίς πνεύμα, χωρίς ψυχή, χωρίς αιώνια προοπτική. Η Εκκλησία, όμως, είναι Θεανθρώπινος οργανισμός, Άγιος, τέλειος, άτρεπτος και αναμάρτητος, ως προς την Θεία διάστασή του, ατελής, πτωτικός και, ενδεχομένως, προβληματικός, ως προς την ανθρώπινη διάστασή του. Μέσα από την ανθρώπινη, όμως, αδυναμία, ο Θεός επέλεξε να αποκαλύπτει και να φανερώνει την δύναμή του και να διατηρεί αλώβητη την Εκκλησία στο χρόνο, κιβωτό σωτηρίας των συνειδητών μελών Της, παρά τις επιθυμίες των εχθρών Της.

Θέλει θάρρος και τόλμη για να ζήσει κανείς συνεπή Χριστιανική ζωή σε ένα κόσμο όπου περισσεύει η αμαρτία, με την οποία οι πάντες έχουν συμβιβαστεί, ενώ κυριαρχούν οι πειρασμοί και οι πνευματικές προκλήσεις. Η αμαρτία πλασάρεται στην εποχή μας ως φυσιολογικός τρόπος ζωής, ενώ θεωρείται εφεύρημα της Εκκλησίας για να φοβίζει και να ποδηγετεί τους ανθρώπους. Αυτή η άκριτη αμνήστευση του παθογόνου τρόπου ζωής είναι η μεγαλύτερη παγίδα που έχει στήσει το πνεύμα του κόσμου στον άνθρωπο της εποχής μας. Αλίμονο σε εκείνον που θα συμβιβαστεί και δεν θα αντιμετωπίσει την αμαρτία ως πραγματικό γεγονός, που αποκόπτει τον άνθρωπο από την κοινωνία με τον Θεό, τον μετατρέπει σε αντίθεο και αντικοινωνικό ον, απολύτως αυτοκαταστροφικό.

Το παράδειγμα των ιερών προσώπων της σημερινής εορτής, αγαπητοί μου, ας γίνει υπόδειγμα ζωής για όλους μας. Με το θάρρος και την τόλμη της πίστεώς μας, ας γίνουμε και εμείς κήρυκες και Ευαγγελιστές της Αναστάσεως, όπως οι Μυροφόρες γυναίκες, σε ένα κόσμο που ψάχνει απεγνωσμένα το φως και την ελπίδα. Το φως και η ελπίδα είναι ο Χριστός του Σταυρού και της Αναστάσεως. ΑΜΗΝ!